



PŘÍBĚH BÁRY SOUŠKOVÉ:

Nekončící naděje jménem Ellen

ZÁMEČEK ZE ZADU:

**Čtení na dlouhé
zimní večery**

ZÁMEČEK

Nekončící naděje jménem ELLEN

Mladá 22letá maminka Bára Soušková od svých 13 let vyrůstala v dětském domově Čtyřlístek Planá. Máma alkoholička, táta agresivní cholerik.

Naděje. Právě ta se Báry drží po celý život. Vždy věřila těm nejbližším, nakonec si však uvědomila, že musí věřit sama sobě. Navíc s holčičkou Ellen, která se jí narodila v 19 letech.

Přinášíme vám jeden z dalších neobyčejných příběhů těch, kteří opustili brány dětského domova.

S čím se nám Bára svěřila?

Připravil Lukáš Kotlár

Příběh Báry Souškové

(která vyrostla
v DD Čtyřlístek v Plané):

KDYŽ SI NĚCO FAKT PŘEJEŠ, TAK SE TI TO SPLNÍ

Dceru Ellen jsem měla v 19 letech. Potvrdila jsem si, že když si něco přeješ, tak se ti to opravdu splní. Vždycky jsem říkala, že chci dítě v 19, abych byla mladá maminka, a to se stalo. A před tím, než jsem byla těhotná, říkala jsem, že bych chtěla holčičku. A tak se taky stalo. S mým klukem jsme dítě chtěli, ale pak se to pokazilo. Když jsem byla těhotná, tak už čekal dítě s jinou holkou.

POZITIVNÍ VÝSLEDEK

Podělím se s vámi o svůj příběh, jak to všechno vlastně bylo.

Kámoška v domově mi řekla, že vypadám, jak kdybych byla těhotná. Odpověděla jsem jí, že to určitě ne, že jsem se jenom více najedla. A to jsem nelhala, fakt jsem nevěděla, že jsem těhotná. Ona to na mě poznala jako první. Přesvědčovala jsem ji i sama sebe, že to je blbost, že jsem s nikým nespala, co je rok dlouhej. Kamarádka mně poradila, ať si udělám těhotenský test...

Nestihla jsem se ten den na test podívat, byla sobota a dělala jsem v kadeřáku. Když jsem přišla z práce, byly tam dvě čárky. Pozitivní



výsledek. Přišla jsem s tím za tetou a ona byla nadšená. „To je úžasný, skvělý,“ podporovala mě. Já jsem začala strašně brečet. Ale šlepně. Já to nechci, já na to nejsem připravená. To bylo jediné, na co jsem myslela. Hned po víkendu jsem šla na další test a po něm jsem jela na intr. Teta mi napsala SMS do školy, že je to pozitivní, že neví, co budu dělat, ale že to bude těžké rozhodování.

V tý škole jsem se úplně zhroutila. Začala jsem zvracet, brečet a šla jsem na záchod. Učitelka mě objala a říkala: „Ty seš taková malinká vid' a budeš mít dítě, to bude hezký.“ Byla z toho úplně hotová. To jsem byla na střední ve třetáku. V březnu jsem zjistila, že jsem už ve třetím měsíci a v červnu jsem pak obor kadeřnice dokončila.

Jediný táta mi řekl, že doufá, že to nemám s Lukášem, s klukem, se kterým moji dceru Ellen mám. Jinak ostatní mi řekli, že mě podpoří. Bylo riziko „to“ dát pryč, měla jsem dva dny na to se rozhodnout. To riziko bylo v tom, že už bych pak v budoucnu nemusela mít dítě.

PROBLÉMY DOMA

V domově jsem vyrůstala sama od svých 13, ale mám další 4 sourozence. Bydleli jsme s tátou v bytě v Plzni. Tehdy na mě vzal táta pásek. Utekla jsem k sousedům a tam mě zachránili. Můj táta byl cholerickej, mlátil mě. Vždycky jsme se nepohodli, ale tentokrát se to už fakt nedalo. Navíc to bylo kvůli tomu, že jsem přišla asi o 10 minut později. K sousedům jsem se chodívala učit k jejich dceři, věděli, stejně jako celý barák, že táta furt řve a tak. Moje máma tam nebyla, byla někde na ubytovně. Byla alkoholička a táta ji pořád vyhazoval z bytu. Už v 11 jsem vlastně byla na půl roku mimo svou rodinu.

ROBINSON

Když šel táta do nemocnice na vyndání ledviny, nechal nás s babi doma a přišla opilá máma. Táta podepsal revers a druhý den mě vzal na úřad a řekl jim, ať si se mnou dělají, co chtějí. Poslali mě do zařízení Robinson



Zlatá školní léta, fotka z kamarádkama z praxe. Já jsem třetí zleva



Tohle byl můj skutečný domov

v Klenčí pod Čerchovem. Robinson poskytuje okamžitou ochranu a pomoc dětem. Vrátila jsem se k tátovi domů a za dva roky jsem už šla do děčáku.

Největší chyba se stala v tom, že táta, když jsem byla v nějakém tom ústavu, tak vždycy přijel, začal se omlouvat, začal dělat, jak je milující otec a oni mu to všechno sežrali. A pak se to dál neřešilo. Oni byli rádi, že nemusí mít další dítě v ústavu, a vezmou jiné, které to potřebuje víc. Takhle to vidím já ze svého pohledu. Choval se pak pár dní hezky a pak to bylo úplně stejný. Věřila jsem v ten moment, že je všechno v pohodě, tak jak má být, ale nebylo to tak.

NEMOCNICE, DIAGNOSTÁK, DĚCÁK...

Z domu mě vzala sociálka a policajti. Odvezli mě do nemocnice. Strávila jsem tam víkend a pak mě odvezli do diagnostáku, kde jsem byla 3 měsíce. Bylo to krásné období. Poznala jsem tam holku, která jela do děčáku v Plané, bavili jsme se spolu a já jsem do Plané jela nakonec taky. Ona tam vydržela týden a pak utekla. Já jsem v Plané zůstala do svých dvaceti.

Od čtrnácti jsem jezdila čtyři roky k tátovi na víkendy. Když jsem u něj byla, občas přiletěla třeba facka, asi dvakrát. Nejezdila jsem za ním z lásky k němu. Tu jsem cítila k děčáku a hlavně ke klukovi, za kterým jsem tak mohla jezdit. Navíc ono být furt zavřená v děčáku taky není ideální. Bylo tam dokonce období, kdy táta chtěl, abych se přemístila do Dětského domova v Plzni, abych byla blíž. Ale to jsem se rozhodla, že nepůjdu. Nechtěla jsem být u něj tak blízko.

Od osmnácti jsem musela chodit do školy. Po dokončení oboru kadeřnice jsem po prázdninách šla na maturitní nástavbu. Když jsem se vrátila po porodu, náš obor zrušily, protože odtud většina spolužaček odešla. Musela jsem přestoupit na cukrářku, kde jsem byla rok.

Malou mi hlídali v děčáku tety. Na to období ráda vzpomínám, protože když jsem byla nemocná, postaraly se o malou ony.. Teď, když jsem nemocná, i malá musí zůstat doma a být se mnou a naopak.

Tatka Ellenky za námi párkrát přijel, pak jsme se zase pohádali a na půl roku, než jsme

s Elli odešli z děčáku, jsem ho úplně vymazala a zablokovala. Hrozně mě to mrzelo. Že to bude jen na mě samotné jsem věděla od té doby, co jsem se dozvěděla, že jsem těhotná. Přestože mi můj kluk tehdy řekl, že to společně zvládneme, tak se to úplně nepovedlo.

ODCHOD Z DĚČÁKU

Když bylo Ellince bylo patnáct měsíců a mě dvacet let, odešly jsme z děčáku zpátky do Plzně. Měly jsme zařízené sociální bydlení od města. Bylo to 10. ledna 2018.

S panem ředitelem jsme navozili věci, které jsem si koupila za prachy od děčáku. Od domova jsem dostala i postel, lednici, talíře a další vybavení. Na pana ředitele vzpomínám fakt hezky. Vždycky jsem měla v domově se všemi hezké vztahy. Kdykoliv jsem přišla s tím, že něco potřebuji, vyšli mi vstříc. Pan ředitel mne odstěhoval ve velkém transportéru a nechtěl za to ani žádné peníze. Věděl, že nikoho, kdo by mi mohl pomoci, jsem neměla.

Udělat za vším tlustou čáru mě nikdy nenapadlo. Je to kus mého života, dětský domov byl pro mě rodina 8 let. To jen tak prostě nevymažete. Jiní to dělají, ale já ne. Ke mně se v děčáku chovali fakt hezky. Vždycky budu děkovat za to, že jsem v děčáku mohla být. Předtím, než jsem utekla k sousedům, jsem netušila, že nějaké dětské domovy existují, nevěděla jsem, že se něco takového může stát. Ale jsem za to všechno zpětně vděčná.

V Plzni jsem po odchodu z děčáku šla na úřad práce. Jediná, komu jsem tehdy malou mohla dávat pohlídat, byla moje mamina. Ale to jen v přípa-



Vychovat dítě je fakt náročné, ale stojí to za to



dě, že nebyla... napitá. Má období, že třeba měsíc nepije a je úplně v pohodě, proto ji občas Ellinu půjčím.

Minulý rok jsem si našla dvě brigády na úklid u lidí. Chodila jsem uklízet kvůli tomu, abychom to s Ellinkou přežily. Největší úspěch byl, že jsem to fakt všechno zvládla i přes to, že jsme se občas neměli dobře. Třeba ty sociální příspěvky, co si budeme povídat, nejsou nic moc. Já mám rodičovský příspěvek 3 800 korun, přídavek na dítě je 500 a příspěvek na bydlení je 5 000, když mi nájem stojí 7 500. Byla to otázka toho nejdůležitějšího, jako je například jídlo. Takže jsme s malou nejezdily ani na žádné výlety. Taťka Elli mi navíc dluží spoustu peněz na alimentech.



Tak přesně tohle jsem tehdy v 19 chtěla!

DOSPĚLÝM ZE DNE NA DEN

Změna v mém životě nastala s dokumentem Dospělým ze dne na den. Pan ředitel mi napsal, jestli bych se chtěla zapojit do natáčení dokumentu. V tu chvíli jsem mu odpověděla, že určitě souhlasím, že ráda svůj příběh budu sdílet. Z týmu Mimo domov se mi ozvali a za týden za mnou přijeli. Jsem hrozně otevřený člověk a neumím říkat ne. A tohle mě fakt zajímalo, protože jsem věděla, že to bude něco dobrého. Že tak budu schopna pomoci nějak i jiným dětem. Například, že kdyby náhodou byl někdo ve stejné situaci jako já, což se nestává moc často, tak si uvědomí, že se to dá zvládnout.

Letos v květnu se mi ozval pán, potom, co si přečetl můj rozhovor v novinách. Chtěl mě finančně podpořit. Napsala jsem mu, že bych si ráda udělala sociální kurz, abych jednou mohla pracovat například s dětmi v dětském domově nebo s jinými ohroženými dětmi. On mi poslal peníze na celý kurz. Teď jsem byla na poslední hodině a v polovině prosince budu mít závěrečnou zkoušku. Pánovi jsem hned, co jsem vše zaplatila, napsala, že jsem na kurz nastoupila, abych si i já ty peníze dokázala obhájit, že jsem si je jen tak nevzala a nepropila.

V dubnu jsem dostala dědictví po tátovi. Táta umřel v červenci minulého roku. Elli teď chodí do školky a já jsem začala chodit do práce do Makra. Chodím v pondělí, středu a pátek na 4 hodiny. A ještě chodím na noční inventury. Takže teď už se to všechno dá zvládnout i finančně.

DĚČKA SE BOJÍ PTÁT

Dříve jsem byla malá a ustrašená holka, která nevěděla, co bude. Dnes jsem už velká, ustrašená holka, která taky neví, co bude, ale už si s mnoha věcmi dokážu docela dobře poradit a hodně věcí zařídit sama. Z organizace yourchance mám mentorku. Ta o mně řekla na nedávném společném setkání v Praze, že na mě měla velké štěstí, že si spousta věcí dokážu zařídit sama. Po ní chci slyšet jen takovou tu podporu, že to zvládnou, a to je hlavní.

V rámci tour Dospělým ze dne na den jsem byla asi v 6 dětských domovech. Měla jsem dobrý pocit z toho, že mě děčka brali tak, že jsem jako oni a že jim můžu předat něco, na co se oni nikdy nezkusili zeptat. Třeba o tom, jaké to bude "až odejdu". Ty děti se na to bojí ptát. Budeš to mít takové, jaké si to uděláš. Ale můžeš mít spoustu variant. Tady máš plno příkladů a záleží jen na tobě. Byly tam také momenty, kdy za mnou chodily holky. Jednou za mnou přišla slečna z děcáku a řekla mi, že jsem hrozně dobrá, že to takto zvládám. To mi udělalo radost.

Můj sen je mít vlastní barák, zahradu a pěkného pejska. A taky hezkého chlapa. A další dítě teda ne. Teda nejdříve tak za 10 let, to mi bude 33 a ještě nebudu tak stará. S tím vším, co jsem si prošla, bych to všechno znovu zažít nechtěla. Jsem ráda za vše, co jsem prožila, ale myslím, že to jednou stačí.



Malá trochu vyrostla, já můžu pracovat. Tak si občas můžeme dovolit i nějaký výlet...

Jednou bych se chtěla vdát. Teda až si mě někdo vezme. Ale to pochybuji, protože jsem takový hádačijí typ a musela bych najít k sobě někoho, kdo by se ke mně hodil. Ale ta svatba bude určitě! Já se totiž jednou rozhodnu a vezmu si prvního, kterého potkám :)

Bára Soušková